

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce: **Město Česká Kamenice,**
sídlem Náměstí Míru 219, 407 21 Česká Kamenice
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem
se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6 - Střešovice

proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2025, č. j. MZP/2025/220/369,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 11. 12. 2024, č. j. ČIŽP/44/2024/10258 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za spáchání přestupku dle ust. § 121 odst. 1 písm. f) zákona č. 541/2020, o odpadech (dále jen „zákon o odpadech“), a to za porušení povinnosti stanovené v § 13 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech, a zároveň bylo žalobci uloženo uhradit náklady řízení v paušální výši 2 500 Kč.
2. Skutková zjištění prvostupňového orgánu vycházela z neohlášené kontroly provedené dne 29. 2. 2024. Předmětem kontroly bylo dodržování zákona o odpadech na pozemcích parc. č. 686/2 a 686/4 v k. ú. Česká Kamenice, jejichž vlastníkem je žalobce. Na pozemcích žalobce byly zjištěny odpady: zemina a kamení, betony, asfaltové kry, plasty, cihly, kořeny, směsné stavební odpady uložené zřejmě jako černá skládka (sádkokarton, dlaždice, cihly), kdy hrana terénní úpravy navážky v prostoru bývalého bazénu koupaliště Milax směrem ke školce dosahovala odhadem do výše cca 4-5 m, přičemž terénní úprava byla provedena na ploše odhadem cca 20 x 30 m.
3. Prvostupňový orgán vzhledem ke skutkovým okolnostem požádal žalobce o doložení chybějících dokladů. Žalobce prvostupňovému orgánu doklady doložil společně se svým vyjádřením, ve kterém uvedl, že na předmětných pozemcích bylo navezeno přibližně 40 t asfaltů a přibližně 120 t suti.
4. Prvostupňový orgán zahájil přestupkové řízení proti žalobci a prvostupňovým rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku spočívajícím v nakládání s odpadem v zařízení, které k tomu nebylo určeno.
5. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o němž zamítavě rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce v žalobě namítá nepřipustnost změny prvostupňového rozhodnutí a upření možnosti se odvolat. Žalobce má za to, že prvostupňové rozhodnutí trpí vadou nepřesnosti a neurčitosti z důvodu užití formulace „mělo dojít“ ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí. Dle žalobce se jedná o vadu podstatnou a neodstranitelnou, pro kterou mělo být prvostupňové rozhodnutí žalovaným zrušeno. Ve výroku III. prvostupňového rozhodnutí spatřuje žalobce nesprávnost a nepřezkoumatelnost, neboť ve výroku byla uvedena výše nákladů řízení 2 500 Kč, zatímco v odůvodnění byla uvedena částka 1 000 Kč. Žalovaný obě nesprávnosti v napadeném rozhodnutí změnil. Dle žalobce se jedná o nesprávnosti, které nelze takovýmto postupem zhojit, neboť žalobci byla odepřena možnost se proti novým skutečnostem odvolat. Tím měla být žalobci způsobena zjevná újma na jeho právech.
7. Žalobce rovněž tvrdí, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že materiál nacházející se na pozemcích žalobce je odpadem, a poukazuje na nenaplnění zákonné definice odpadu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

obsažené v § 4 odst. 1 zákona o odpadech. Žalobce se domnívá, že správní orgány nedostatečně prokázaly naplnění skutkové podstaty přestupku, protože neprokázaly, kdo konkrétně nakládal s odpadem, v jaké míře s ním nakládal a zda existoval úmysl nebo povinnost se navezeného materiálu zbavit.

8. Žalobce dále poukazuje na pochybení správních orgánů, které nepřihlédly k tomu, že v předmětném případě nedošlo k ohrožení veřejného zájmu ani životního prostředí. Ve správním řízení žalobce doložil laboratorní testy zeminy, které dle něj prokazují, že navezený materiál nebyl škodlivý pro životní prostředí. Dle žalobce bylo užívání zeminy povoleno na jiných pozemcích k úpravě terénu; k tomuto nebylo přihlíženo jak při dokazování, tak při výměře sankce.
9. Další žalobcovy námitky směřují k neprokázání odpovědnosti žalobce a naplnění objektivní stránky přestupku. Žalobce dále namítá, že ve správním řízení nebyl prokázán vznik škodlivých následků a že se prvostupňové rozhodnutí dostatečně nevypořádalo s moderací výše pokuty a to s ohledem, že činnost žalobce v souvislosti s projednávanou věcí byla ve veřejném zájmu a hospodáří s veřejnými financemi.
10. Žalobce vzhledem k výše uvedenému navrhuje, aby prvostupňové i napadené rozhodnutí byly zrušeny a aby žalovanému byla uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení.
11. V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný uvádí, že změna prvostupňového rozhodnutí odvolacím orgánem dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) je zaprvé přípustná, pokud odvolací orgán mění pouze odůvodnění beze změny výroku, zadruhé přípustná, pokud mění i samotný výrok, a zatřetí přípustná, pokud odvolací orgán výrok nahradí výrokem zcela opačným.
12. Žalovaný rovněž považuje námitku poškození práv žalobce za nedůvodnou, neboť není zřejmé, jaká práva žalobce byla porušena, či proti jakým skutečnostem by se chtěl žalobce odvolávat.
13. Námitku žalobce, že v řízení nebylo prokázáno, že navezený materiál je odpadem, považuje žalovaný za nedůvodnou. Žalovaný poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že pro kvalifikaci odpadu je stěžejní chování vlastníka a subsumpce stavu pod pojem zbavit se. Žalobce neprokázal, že by umístnění odpadů bylo povoleno na předmětných pozemcích, či že by materiál měl být jinak využit.
14. Žalovaný dále rozporuje tvrzení žalobce, že by materiál mohla na žalobcovy pozemky přivést jakákoliv třetí osoba. Vzhledem k nepřístupnosti pozemků, jejich umístnění v centru města a množství navezeného materiálu má žalovaný za krajně nepravděpodobné, že by se tak mohlo stát. K tomu poukazuje na vyjádření žalobce, který sám ve správním řízení uvedl, že materiál byl navážen ze staveb uvedených ve vyjádření.
15. Žalovaný uvádí, že vznik škodlivých následků nemusel být prokázán, neboť žalobce neměl k nakládání s odpady na svých pozemcích uděleno povolení k nakládání s odpady. Žalobcovy pozemky tedy nebyly zařízením určeným k nakládání s odpady a k ohrožení životního prostředí tak došlo. Žalovaný též rozporuje argumenty žalobce týkající se veřejného zájmu realizace staveb, ze kterých má materiál pocházet, a to zejména s ohledem na množství navezeného materiálu.
16. Vzhledem k výše uvedené argumentaci žalovaný navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta.

III. Posouzení žaloby

17. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili (souhlas žalobce byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Námitky žalobce o nepřípustnosti změny rozhodnutí prvostupňového rozhodnutí jsou založeny na limitaci možnosti změny rozhodnutí, protože správní řád v § 90 odst. 1 písm. c) stanovuje, že změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.
19. Žalobci však nemohlo být odepřeno právo odvolat se z povahy věci. Výrok o nákladech řízení vychází z paušální částky, která je stanovena v § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení: „Paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 2 500 Kč.“
20. Městskému soudu tak není jasné, co jiného by mohl žalobce v případném odvolání uvést. Právní úprava totiž nedává správnímu orgánu jakýkoliv prostor pro správní uvážení při stanovení výše paušální částky nákladů správního řízení (vyjma možnosti zvýšení dle § 6 odst. 2 téže vyhlášky). Je zcela na místě vytknout prvostupňovému orgánu, že v odůvodnění uvedl nižší částku 1 000 Kč vycházející z dříve účinného znění vyhlášky, tato skutečnost však nemůže založit důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. V případě nepřesného uvedení částky paušální částky nákladů řízení v odůvodnění rozhodnutí se jedná o chybu v psaní, kterou odvolací orgán může v rámci postupu dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu opravit. Nesprávné uvedení výše náhrady nákladů řízení v odůvodnění rozhodnutí v kombinaci s uvedením správné výše ve výroku rozhodnutí je pouhou zřejmou nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí ve smyslu § 70 správního řádu, kterou může provést rovněž prvostupňový orgán. Nesprávnost vznikla s největší pravděpodobností mechanickým využitím textu staršího rozhodnutí, které vycházelo z dříve účinného znění právní úpravy. Tato změna odůvodnění výroku III. prvostupňového rozhodnutí tak nemůže založit ani nesprávnost, ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jak tvrdí žalobce.
21. Žalobce dále brojí proti úpravě formulace „mělo dojít“, kterou zvolil prvostupňový orgán, na formulaci „došlo“, kterou nahradil odvolací orgán původní formulaci. V tomto případě se rovněž jedná o zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení rozhodnutí, respektive o stylisticky nepřesnou formulaci. Změna tvaru slovesa z modálního „mělo dojít“ na přičestí minulé „došlo“ nemůže jakkoliv změnit podstatu výroku I. prvostupňového rozhodnutí. Výrok totiž konstatuje, že obviněný využil odpady mimo zařízení určené pro nakládání s odpady, čímž bylo porušen § 13 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech, na základě čehož byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 121 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech.

Je tudíž zřejmé, že nepřesné jazykové vyjádření nikterak nemění smysl a podstatu tohoto výroku.

22. Městský soud žalobci připomíná, že změnu prvostupňového rozhodnutí nelze provést dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Žalobcovi nebyla odepřena možnost se proti novým skutečnostem odvolat, jelikož se nejedná o novou skutečnost, pouze o formulační nepřesnost. Ostatně žalobce v žalobě blíže neuvádí, co jiného by v odvolání uvedl, pokud by tam byla tato formulace uvedena správně. Žalobcova námitka nemožnosti provedení změny prvostupňového rozhodnutí tak není důvodná.
23. Další námitka žalobce směřuje k nedostatečnému prokázání, že materiál nacházející se na pozemcích žalobce, je odpadem. Dle § 4 odst. 1 zákona o odpadech platí, že odpad je každá movitá věc, které se osoba zbavuje, má úmysl nebo povinnost se jí zbavit. Dle odst. 2 téhož ustanovení se má za to, že osoba má úmysl zbavit se movité věci, pokud tuto věc není možné používat k původnímu účelu. Dle odst. 3 téhož ustanovení osoba má povinnost zbavit se movité věci, jestliže a) ji nepoužívá nebo ji není možné používat k původnímu účelu a tato věc současně ohrožuje životní prostředí, b) byla vyřazena nebo stažena na základě jiného právního předpisu, nebo c) vznikla při výrobě, jejímž prvotním cílem nebyla výroba nebo získání této věci, ale není vedlejším produktem podle § 8 odst. 1.
24. Odvolací orgán se v napadeném rozhodnutí vypořádal s námitkou žalobce o rezignaci na dokazování skutečnosti, zda je tento materiál odpadem ve smyslu § 4 zákona o odpadech. Zákonnou definici odpadu je možné rozdělit na dvě složky: odpad musí být movitá věc a osoba se jí musí zbavovat, musí mít úmysl se jí zbavovat, nebo musí mít povinnost se jí zbavit.
25. Ze spisového materiálu je zřejmé, že předmětný materiál byl navezen na pozemky, které vlastní žalobce. Jedná se tak o věc movitou. První složka definice je tak naplněna. Druhá složka definice je naplněna úmyslem zbavovat se věci. Zákon o odpadech totiž v § 4 odst. 2 stanovuje vyvratitelnou domněnku, že osoba má úmysl zbavit se movité věci, pokud tuto věc není možné používat k původnímu účelu. Navezený materiál byl dle vyjádření samotného žalobce složen z cca 40 t asfaltu a cca 120 t sutí. Žalobce neuvedl, že se jedná o stavební materiál ani jiné skutečnosti, ze kterých by šlo dovodit, že se tyto movité věci chystá jinak využít. Prvostupňový orgán pak materiál zcela správně klasifikoval jako odpad kat. č. 17 03 02 asfaltové směsi neuvedené pod číslem 17 03 01, 17 09 02 a 17 09 03 a jako odpad kat. č. 17 09 04 směsné stavební a demoliční odpady neuvedené pod čísly 17 09 01, 17 09 02 a 17 09 03, a přidal odhad, že k tomuto množství bylo navezeno dalších 3 500 t odpadu kat. č. 17 05 04 zemina a kamení neuvedené pod číslem 17 05 03.
26. Žalobce tyto skutečnosti nikterak nevyvracel ani ve správním řízení, ani v žalobě. Žalobce neuvádí žádné důvody, na základě kterých by se měl městský soud domnívat, že na žalobcových pozemcích nebyl odpad skutečně navezen.
27. Konstrukci vyvratitelné domněnky v § 4 odst. 2 zákon o odpadech je nutné na případ žalobce aplikovat tak, že je na žalobci, aby tvrdil a prokázal neexistenci úmyslu zbavit se navezeného materiálu. Vzhledem k povaze materiálu se nelze domnívat, že by mohl být používán k původnímu účelu. Pokud však žalobce má za to, že by navezený materiál měl být používán k původnímu účelu, měl by záměr používat materiál k původnímu účelu tvrdit a zároveň prokázat. Pokud totiž tento záměr neprokáže, uplatní se domněnka, že žalobce má úmysl zbavit se navezeného materiálu. To nastalo právě v případě žalobce.

Žalobcovy námitky směřující k nenaplnění definice odpadu tak nejsou důvodné, neboť ve správním řízení bylo dostatečným způsobem prokázáno, že se o odpad jedná.

28. Žalobce dále namítá, že správní orgány nedostatečně prokázaly naplnění skutkové podstaty přestupku, protože neprokázaly, kdo konkrétně nakládal s odpadem, v jaké míře s ním nakládal a zda existoval úmysl nebo povinnost se navezeného materiálu zbavit.
29. Skutková podstata spáchaného přestupku dle § 121 odst. 1 písm. f) zní: „*Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že nakládá s odpadem mimo zařízení určené pro nakládání s daným druhem a kategorií odpadu podle § 13 odst. 1 písm. b)*“.
30. Ani těmito námitkám žalobce nelze přisvědčit.
31. Žalobce totiž netvrdí, že by se v případě předmětných pozemků jednalo o zařízení určené pro nakládání s odpadem, což by vylučovalo možnost naplnění skutkové podstaty přestupku bez dalšího. Žalobce ale nikterak neprokazuje, že by skutkový stav byl ve skutečnosti odlišný od skutkového stavu, jak ho zjistily správní orgány. Odvolací orgán v napadeném rozhodnutí uvádí, že předmětné pozemky se nacházejí v kompletně oploceném průmyslovém areálu, který je navíc umístěn v centru města Česká Kamenice. Lze se tak ztotožnit s jeho závěrem, že možnost navezení materiálu třetí osobou je velice nepravděpodobné. Postačí, že žalobce umožnil na svém pozemku odpad uložit. Nicméně, žalobce ve vyjádřeních v rámci správního řízení sám uváděl, že odpad byl navážen z veřejně prospěšných staveb - viz jeho Doložení dokladů ze dne 13. 5. 2024.
32. Námitkám žalobce není možno přisvědčit ani s ohledem na právní úpravu. Pro odpovědnost právnické osoby za spáchání přestupku totiž není vyžadováno zavinění, které je podstatné u odpovědnosti fyzické osoby za přestupek (srov. § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dále jen „přestupkový zákon“). Dle § 20 odst. 6 přestupkového zákona odpovědnost právnické osoby za přestupek není podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Dle § 21 odst. 1 přestupkového zákona právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.
33. Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgány dostatečně prokázaly, že k naplnění skutkové podstaty přestupku došlo. Ze spisové dokumentace vyplývá, že materiál byl na pozemky ve vlastnictví žalobce minimálně s jeho vědomím navezen a vzhledem k oplocení pozemků měly na předmětné pozemky přístup pouze osoby určené žalobcem. Není tak nutné prokazovat další okolnosti, jako např. konkrétní fyzické osoby, které materiál navezly, či jednotlivé dílčí útoky. Soud má rovněž za to, že i množství dopadu, jak bylo uvedené – jednak z vyjádření žalobce jednak odhadem správního orgánu - obstojí. Ostatně žalobce takto určené množství odpadu nijak kvalifikovaně nespоруje, pouze obecně uvádí, že to nestačí.
34. Pokud by však žalobce chtěl prokazovat, že za přestupek neodpovídá, měl možnost již ve správním řízení prokázat, že vynaložil veškeré možné úsilí k zabránění spáchání přestupku - v tomto případě nejenom k zabránění uložení odpadu, ale jeho instantní odklizení. To však žalobce netvrdil, ani neprokázal, a to ani ve správním řízení, ani v řízení před soudem. Naopak sám žalobce uvedl, že navozená zemina pochází z výstavby kanalizace a připustil, že navážení odpadů probíhalo minimálně od roku 2022, což vyplývá i ze žalobcem ve správním řízení doložených stavebních povolení.

35. Žalobce dále tvrdí, že správní orgány pochybily, když nepřihlédly k tomu, že v předmětném případě nedošlo k ohrožení veřejného zájmu, ani životního prostředí. Žalobce ve správním řízení doložil laboratorní testy zeminy, které dle žalobce prokazují, že navezený materiál nebyl škodlivý pro životní prostředí.
36. Městský soud se nemůže ztotožnit ani s těmito námitkami. Pro spáchání přestupku je nutné naplnit skutkovou podstatu přestupku, která nezahrnuje nebezpečnost materiálu pro životní prostředí. Pro její naplnění stačí nakládat s odpadem mimo zařízení určené pro nakládání s ním. Jedná se totiž o ohrožující delikt. K naplnění skutkové podstaty tedy stačí samotné potenciální ohrožení nakládáním s odpadem zakázaným způsobem. Pro žalobcovu situaci je tak irrelevantní, zda navezený materiál byl škodlivý pro životní prostředí, či nikoliv. Případná škodlivost materiálu by mohla být zohledněna jakožto přitěžující okolnost ve smyslu § 40 přestupkového zákona. Ve správním řízení tak nemusela být prokázána škodlivost materiálu, vznik škodlivého následku či jakýkoliv jiný následek.
37. Žalobce rovněž namítal, že tyto okolnosti a dále skutečnost, že hospodaří s veřejnými prostředky a jednal ve veřejném zájmu, měly být zohledněny při stanovení výměry trestu. Městský soud předně uvádí, že správní orgány se se všemi těmito skutečnostmi ve svých rozhodnutích zabývaly a správně je posoudily. Dále soud pokládá za nutné žalobci připomenout, že dle § 121 odst. 5 písm. d) mohla být žalobci uložena pokuta ve výši až 25 000 000 Kč. Výše pokuty 100 000 Kč, kterou byl žalobce sankcionován, se znatelně blíží nejnižší možné výměře správního trestu, nikoliv té nejvyšší možné. Rovněž soud ji pokládá za zcela adekvátní, a to s ohledem na množství takto uloženého odpadu s ohledem na skutečnost, že žalobce sám kontroluje dodržování právní předpisů v této oblasti a postihuje jejich porušení. Žalobce konečně netvrdí, že by pro něj měl uložený správní trest likvidační důsledky. Soud proto považuje pokutu za přiměřenou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
39. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. dubna 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.